

New York Times bestsellerszerző

SIMONE ELKELES

How to Ruin Your

Boyfriend's

a pasim tönkretett hírneve

Reputation

„Imádom
Simone Elkelest.
Remekül ért
a dögös pasik
megelevenítéséhez.”

– Miriam, Goodreads

fine
selection

„Derűs olvasmány, ami mélyebb érzéseket is megpendít.”

– *Kliatt*

„Amy megfontoltsága és érzelmi mélysége miatt
ez a könyv több mint egy egyszerű lányregény.”

– *VOYA*

„...jó választás azoknak a tiniknek,
akik egy valóság-hű ifjúsági regényt keresnek.”

– *School Library Journal*

SIMONE ELKELES

How to Ruin Your

Boyfriend's

a pasim tönkretett hírneve

Reputation

Hogyan tegyük tönkre?

3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Anyukámnak,
aki megtanított rá, hogy az életem egy kaland.
Te aztán vérbeli amazon vagy!*

A szülők nélküli vakáció olyan,
mint a mazsola nélküli brownie. Egyszerűen tökéletes!

Szia, engem Amy Nelson-Baraknak hívnak. Anyukám Nelson, apukám pedig Barak – ha esetleg érdekel. Tudok róla, hogy két vezetéknevem van. Ha nem ismeresz, akkor szólok, hogy egy tizenhét éves, ízig-vérig amerikai tini vagyok. Biztos kíváncsi vagy, mit keresek éppen egy izraeli buszon, úton egy izraeli katonai táborba.

Igen, tényleg Izraelben vagyok. Nem kell megdörzsölni a szemedet, hogy újra elolvasd.

És igen, tényleg katonai tábort írtam.

És mielőtt még azt hinnéd, hogy ez valami javító-nevelő tábor magatartási zavaros tiniknek, közlöm, hogy egy önkéntes programról van szó, amire magamtól jelentkeztem. (Bár a szüleim gyakran vádolnak azzal, hogy tökre drámakirálynő vagyok, szerintem ez igazából nem is magatartási zavar.) A barátaim is jelentkeztek. Alapjáraton a közelébe se mennék egy olyan programnak, amiben szerepel a „katonai” szó – pláne nem az utolsó gimis tanévem előtt –, de amikor megtudtam, hogy melyik támaszponton rendezik ezt a tábort, rögtön ugrottam, hogy feliratkozzak önkéntes újoncnak.

Tudod, Avi, a barátom izraeli. Az IDF-nél – az Izraeli Védelmi Erőknél – szolgál, és mivel én a jó öreg Amerikai Egyesült Államokban

élek (pontosabban Chicagóban), a legutóbbi látogatása óta, tehát már több mint öt hónapja, nem találkoztam vele. Ő kommandós, tizenkilenc éves, és nagyjából Isten legszexibb, leggyönyörűbb ajándéka a Földnek. És csakis az enyém. Vagyis elvileg az izraeli hadsereg rendelkezik a teste fölött, amíg be nem tölti a huszonegyet, de a szíve az enyém. Az én szívem pedig az övé.

Szóval néhány hónapja kaptam egy levelet Avitól. Azt mesélte benne, hogy az ejtőernyős gyakorlat után a nesheri bázison lesz. Azt írta, ha idén nyáron Izraelbe jövök, sajnós nem hiszi, hogy ki tud majd venni szabadságot.

Amikor a legjobb barátnóm, Jessica, egy Miranda nevű lánnyal és a legjobb fiú barátommal, Nathannel (akivel egyszer csókolóztam, vagyis oké, háromszor, de csak barátok vagyunk) együtt közölte, hogy jelentkeznek egy izraeli programra, amibe beletartozik tíz nap alapkiképzés egy táborban, kinevettem őket. Hiszen ki az a marha, aki önként jelentkezik egy katonai táborba?

De képzeld... A nesheri bázisra szervezik. Oda, ahol Avi van! Amikor ezt megtudtam, könyörögni kezdtem apának, hogy jelentkezhessek. Nem szóltam Avinak, hogy jövök. Meglepetés lesz. Alig várom a reakcióját, amikor meglát! Pont úgy fog örülni, mint én!

Nagyon hálás vagyok azért, hogy légkondicionált ez a busz, és hatalmas kipárnázott ülésen tölthetem a háromórás utat. Negyven másodperc amerikai tinivel utazom együtt (fele lány, fele fiú). A programnak az a neve, hogy Sababa, ami azt jelenti, hogy *menő, szuper, így kell ezt csinálni* vagy valami ilyesmi. A katonai táborban kezdődik, aztán a nyár további részében az ország körbejárásával és felfedezésével folytatódik.

A Sababa program vezetője külön engedélyt adott rá nekem, hogy csak a katonai táboros részre jelentkezsek, mert utána a

nagynénémnél és a nagybátyámnál fogok lakni a mosávjukban (ami kábé olyan, mint egy közös tanya) a Golán-fennsíkon. Úgyhogy én a rokonoknál leszek, amíg Miranda, Nathan és Jessica *végigszababázza* a nyarat.

– Amy, szerintem Miranda háynyi fog – szólít meg Nathan. Miranda mellett ül, aki szorongott a nyári program katonai táboros része miatt. Azóta stresszel rajta, hogy a Chicagóból indult gépünk le szállt Tel-Avivban (nevetségesen hosszúra nyúlt New York-i átszállással). Miranda egy picit ööö... nem is tudom, hogy mondjam ezt polkorrekt módon, de az iskolai orvosi szobában kifüggesztett test-súlytáblázat szerint a hatvanas percentilisbe tartozik (vagy talán a hatvanötösbe, de ki számolja?). Fél, hogy a táborban megnyirbálják az ételadagját, és addig futtatják, amíg a kibuggyanó úszógumi el nem tűnik.

Áthajolok Jessica, a legjobb barátnőm előtt, mert pont eltakarja előlem Mirandát.

– Miranda, ez nem olyan lesz, mint a fogyítábor! Megígérem.

Mirandát a nyolcadik előtti nyáron elküldték egy dagitanyára a szülei, amit azóta sem hevert ki. A csaj nem éli túl, ha csak müzlit nassolhat. Akár hiszed, akár nem: a szelíd és jámbor Mirandát rajtakapták a fogyítábor második hetében, amikor megpróbált gyalog beszökni a városba gyorskajáért.

Miranda halványan elmosolyodik a hátizsákomból elővett csokiszelet láttán. Komolyan mondom, egyszer majd megtanítom rá, hogy a mértékletesség a fogyás kulcsa. Mindennap ehet egy csokit... de nem hármat egy ültő helyében.

Ami pedig szerény személyemet illeti, elsőként állnék sorba annak a kulcsáért, hogy hogyan lehetne kisebb a mellem. (Műtét nélkül, mert köszönöm szépen, de nem vagyok oda a gondolatért, hogy levágják és

visszavarrják a kis rózsaszín részeket.) Hát igen, mindannyiunknak megvannak a maga kis dolgai azzal, hogy min szeretne változtatni, vagy miben kellene változnia.

– Hoztam még tartalék KitKatet – emelem fel a csokit. Oké, héberül KifKaf van ráírva, de attól még ugyanaz.

– Ne mutasd meg neki! – csap rá a kezemre Jessica.

– Miért?

– Mert fogyni akar, Amy! Ne térítsd el!

– Jess, hallottad Nathant! – forgatom a szememet, mert néha ráfér egy kis megvilágosodás a legjobb barátnőmre. – Miranda annyira fél, hogy mindjárt *elhányja magát*. Csak vigasztalni próbálok.

– Akkor szavakkal meg a barátságoddal vigasztald, ne pedig csokival – suttogja Jess. – Az a cucc méreg.

Most viccel? A csoki a kedvenc vigaszkaajám. Vagyis igazából a kettes számú kedvencem, mert mindenki tudja, hogy a listát a szusi vezeti. Nem az összes fajta, csak a fűszeres tonhaltekerces, benne ropogós tempuradarabkákkal. Azt nem übereli semmi, még a csoki sem.

– *Ezt* láttad? – kérdezem, miközben drámai feszültségkeltéssel lassan előveszek egy KifKaf csokit, ami fehér papírba van csomagolva a szokásos piros helyett. – Ez egy *fehér csokis* KitKat, Jess! Már majdnem elfogyott a boltban, de találtam egyet a simák között árvalkodva. Tudom, hogy pont annyira szereted, mint én – lóbálok meg az orra előtt. – Szagold meg a fehér csokit! Kívánd a fehér csokit!

– Nem érzek semmit. Be van csomagolva.

– Különleges alkalomra tartogatom.

Mielőtt ritka zsákmányomat visszatuszkolhatnám a hátizsákom külön cipzáros rekeszébe, Nathan az ülések között átnyúlva kikapja a kezemből.

– Király, fehér csokis KitKat! Mindig is meg akartam kóstolni, köszi.

– Add vissza! – kiabálok rá.

Nathan, aki az esetek kilencven százalékában teljesen és totálisan hülye, feltépi a csomagolást, aztán hatalmasat harap a KifKafbe. Még csak le sem töri a négy sor egyikét, mint ahogy egy normális, tisztességes ember tenné. Nem, ő leharapja az egésznek a felső negyedét, így az összes sorból hiányzik egy rész.

– Azta, de finom!

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad! – jegyzem meg a döbbedettől leesett állal.

– Mit?

– Először is: pont most mondtam Jessnek, hogy különleges alkalomra tartogatom. Csak egy fehér csokim van, és te... te...

Se köpni, se nyelni nem tudok, annyira felhúzta az agyamat Nathan.

Ő csak vállat von, aztán felém nyújtja a maradékot.

– Tessék, kérsz egy falatot?

Fúj!

– Leharaptad a tetejét! Csak egy sort kellett volna letörned. Ezt mindenki tudja. Most az egész tele lett a nyálbacijaiddal.

– Ne már, Amy! Úgyis találkoztál már a nyálbacijaimmal – cuppant egyet a szájával, mielőtt elvigyorodik. – Akkor mi olyan nagy cucc?

– Ne is juttasd eszembe! – Úgy teszek, mintha öklendeznék.

Most biztos azt hiszed, hogy utálok Nathant, pedig nem. Jessica után ő a második legjobb barátom, és a legszórakoztatóbb dolog az életemben – pláne, amikor Avival távol vagyunk egymástól. Nathan olyan, mintha lenne egy saját Elmo babám, amelyik jár, beszél és pukizik. Ez talán nem a legjobb hasonlat, de érted, mire gondolok.

– Én kérek egy falatot – szól közbe félénken Miranda a félig meg-evett csoki fölé hajolva.

Nathan kinyújtja nekem a nyelvét, és közelebb tolja Mirandához a csokit, aki beleharap, a maradékot pedig megint Nathan tömi be a szájába. Miranda felőlem aztán annyi bacit cserél Nathannel, amennyit csak akar.

– Jössz nekem egy KifKaffel – közlöm vele. – Egy *fehér csokissal*.

– Felőlem – nyalja meg egyesével az ujjait, és mindegyiknél cuppant egyet, hogy bosszantson vele.

– Csináld csak, nagyfiú! Elfelejtetted, hogy az erős kommandós pasim szét fogja rúgni a seggedet, ha elmondom neki, hogy az engedélyem nélkül megcsonkítottad a fehér csokis KitKatemet.

– Komolyan mondom, szólj annak a srácnak, hogy tartsa magát távol tőlem – hagyja abba az ujjszopogatást Nathan. – Szerintem még mindig vannak kék-zöld foltok az arcomon, amik az ökle nyomát viselik.

– Avi csak azért ütött meg, mert először te támadtál rá – emlékeztetem.

– Te mondtad, hogy csináljam, Amy! – védekezik Nathan. – Tudod, a hülye „Szerezzük vissza Avit” hadműveleted közben, a Northwestern Egyetemen.

Nathannek igaza van. De csak azért mondtam, hogy feltartsa Avit, akinek így tudtára adhattam, mennyire elkeseredtem a chicagói látogatása alatt történt szakításunk miatt. Kétségbeesetten akartam, hogy megint együtt legyünk. Nem volt egy hülye ötlet. Sőt briliáns volt, mert működött.

– Hát ez nem újság. Avi nem is emlékszik rád.

Oké, ez nem annyira igaz. Avi néha rákérdez Nathanre, amikor beszélünk telefonon. Tudja, hogy csókolóztunk... azt viszont nem, hogy

háromszor. Hogy teljesen őszinte legyek, az első alkalom borzalmas volt, a harmadik pedig kamu (igazából múlt hónapban történt, hogy Bicky, az exbarátnője azt higgye, együtt járunk, és ne bukkanjon fel folyton az életében. A második viszont...

Nem akarok a második alkalomra gondolni. Szóval Nathan tudja, hogy kell csókolózni, ha megerőlteti magát egy kicsit. Nem nagy cucc.

Amúgy sem számít. Avi az egyetlen srác, akivel valaha is csókolózni akarok. Szinte mindent tud rólam (azt persze sohasem hallotta, ahogy végézek, mert mindig kinyitom odabent a csapot, és arról sincs fogalma, hogy félek a pókoktól), mégis szeret. Apa figyelmeztetni szokott, hogy ne várjak rá, mert Izraelben lakik, így távkapcsolatban élünk. Azt is mondja, hogy túl fiatal vagyok még, hogy azt mondjam, örökre együtt maradunk.

Mintha apa tudná, mi is a szerelem! Szingli, és csak most kezdett randizni Marlával, a szomszéd ház alatti kávézó tulajával. Bevalom, én hoztam őket össze. Egyik este áthívtam, és amikor apa ha zaért, szóltam Nathannek, hogy találjon ki valami kifogást, amivel kicsempészhet engem, hogy kettesben maradhassanak. A többi már történelem. Legalábbis az lesz, amikor apa elhatározza, hogy elveszi feleségül. Akkor majd nem kell paráznom amiatt, hogy élete végéig pár nélkül marad.

A busz megáll, mire kinézek az ablakon. A biztonsági ellenőrzési pont, a kapuk és a zöld ruhás katonák elárulják, hogy végre megérkeztünk a bázisra. Szinte akármerre jár az ember Izraelben, mindig lát egy katonai egyenruhás embert, és a legtöbbször gépfegyver van szíjazva a hátára.

Még csak egyszer jártam Izraelben (bár katonai bázison most vagyok először), de máris természetesnek tűnik, hogy katonákat látok

mindenhol, a plázától kezdve – ahol belépés előtt megnézik a táskámat, hogy van-e benne illegális fegyver vagy bomba – a turisztikai vagy vallási helyekig. Még a szupermarket előtt is áll egy biztonsági fazon. Otthon, Chicagóban tök más. Bár szokatlan a gyakori katonai jelenlét Izraelben, elképesztő biztonságban érzem tőle magamat.

Észben kell tartanom, hogy imádkozzak azért a napért, amikor az izraelieknek már nem kell fegyvert hordaniuk maguknál, és nem kell aggódniuk a terrorizmus miatt. Azért is imádkoznom kell, hogy sikerüljön békét kötniük a szomszédaikkal, mert amolyan „szeretkezz, ne háborúzz” fajta ember vagyok.

Apropó, szerelem... A nyakamat nyújtogatva kinézek az ablakon, hátha megpillantom Avit. Nincs akkora szerencsém.

Előveszem a sminkes neszesszeremet, és megkérem Jesst, hogy tartsa a tükröt, amíg felteszek még egy kis pirositót, aztán megigazítom az elkenődött szemkontúromat. Utána én is tartom neki a tükröt, hogy ugyanígy tehessen.

– Mit csináltak, csajok? – kérdezi Nathan nevetve.

– Rendbe hozzuk magunkat.

– Tudjátok, ez nem egy szépségverseny. Ez az izraeli hadsereg.

– Tudjuk – mártja bele Jess az applikátort a szájfényes tubusba, hogy kenjen belőle az ajkára. – De ki mondta, hogy aki a katonaságnál van, annak szarul kell kinéznie?

– Most komolyan, Nathan... te semmit sem tudsz a lányokról?

– Úgy tűnik, hogy nem – feleli, aztán imára kulcsolt kézzel Mirandához fordul. – Te ne legyél olyan, mint ők, oké?

– Nekem tetszik, ahogy kinéznek – közli vele Miranda. – Ha én is olyan szép lennék, ugyanezt csinálnám.

– El sem hiszem, amit hallok! – csap Nathan a homlokára. – Te így is elmész.

Szuper, Nathan! Kezeld csak úgy, mint egy leértékelt árut a kiárusító pultnál.

– Miranda, nekem sminkre van szükségem ahhoz, hogy jól néz-
zek ki – mondom neki. – Te természetesen szép vagy.

Amint a busz áthajt az ellenőrző ponton, zakatolni kezd a szívem.
Kíváncsi vagyok, mikor lesz szabadidőnk, hogy felfedezzem a bá-
zist, és megkereshessem Avit.

– Ne jelentkeztek önként semmire! – suttogja előre a mögöt-
tünk lévő srác az ülések között. – Adjátok tovább!

Továbbadom az üzenetet.

– Azt hallottam, ha önként jelentkezel, akkor állandóan ugyan-
azt a hülye feladatot kell végezned – tájékoztat Jess.

Megjegyeztem. Nem fogok önként jelentkezni. Erős ellenérzésem
van a hülye feladatokkal szemben.

Miért nem adott Isten olyan verejtékmirigyet
 az embereknek, mint amilyen a kutyáknak van,
 hogy elegánsan kilihegjük az izzadságunkat?

Katonai vezetőinket, vagyis az *ámfákdj*ainkat – akiknek a titulusa angolul elég csúnya káromkodásnak hangzik – úgy hívják, hogy Ronit és Susu. Mindketten izraeliek, mindketten a hadseregénél szolgálnak, és az ő hülye feladatuk az, hogy figyeljenek ránk, amíg itt táborozunk. Susu ügyel fiúként a húsz fiúra, Ronit pedig lányként a húsz lányra.

Ronit odaáll a buszsofőr mellé, kezében írótablával.

– Lányok, kérlek, hozzátok a csomagjaitokat, aztán kövessetek a *bittan*hoz! Fiúk, ti menjetek Susu után!

Fogjuk a hátizsákunkat, és leszállunk a buszról.

– Ha külön lesznek a fiúk meg a lányok, legalább a zuhanyzó közös?
 – motyogja Nathan.

– Disznó! – felelem.

– Psszt, ne mondd ezt ilyen hangosan, Amy! – suttogja a fülembé.

– A röfi nem kóser, tudod.

– Nem számít, Nathan! Nem akarom megenni. Csak kimondtam a szót.

Az erősebb amerikai srácok az útitársaink közül kipakolják a bőröndöket a csomagteréből. Kereshetném az enyémet, ha nem foglalna

le teljesen, hogy Avit fürkészem a tekintetemmel, és az arcomat legyezzem a nagy meleg miatt a kezemmel.

Az ember azt hinné, hogy Isten nem alkotta pokoli forróra a Szentföldet, de mégis.

– Iparkodjatok a bőrdöggel, hölgyeim! – csendül fel mögötünk Ronit hangja. – És gyertek utánam!

– Muszáj mindig ilyen vidámnak lennie? – kérdezi Jess. – Idegesítő.

– Lehet, hogy szereti a munkáját – jegyzi meg Miranda.

Erre direkt felhorkantok.

– Lehet, hogy személyiségzavaros.

Nézem, ahogy Nathan csatlakozik a többi fiúhoz Susu nyomában. Meg kell hagyni, hogy Nathannek mindig sikerül beolvadnia a tömegbe. Sohasem tűnik számkivetettnek vagy kakukktojásnak, mert mindenki kedveli. Ez olyan tulajdonság, ami tökre idegesít egy magamfajtat – én csak olyanokkal érzem jól magam, akik ismernek engem.

Kiszúrom az élénk rózsaszín poggyászt, amit magammal hoztam erre az útra. Egy nagy gurulós bőrdöggöt meg egy kisebbet. Apa azt akarta, hogy vegyek valami ciki utazótáskát vagy az ő kifejezésével élve „nívós” bőrdöggöt, ami jó értékeléseket kapott a neten, de megvétőztam a javaslatát, mert csakis fekete változatban lehetett volna megrendelni, vagy „feketében sötétszürke szegélyekkel”. Ezt egy szóval tudnám jellemezni: UNALMAS.

Én azt akarom, hogy a csomagjaim tükrözzék a személyiségemet. Márpedig minden vagyok, csak unalmas *nem*. Kihúzó a csajos bőrdöggök fogantyúját, és elkezdem őket távolabb húzni a többiektől.

– Kövessetek, lányok! – emeli a magasba a kezét Ronit, aztán elindul. – *Jala, zuz!* Siessetek!

A legtöbb lány utazótáskával jött a csapatból. (Oké, elismerem: lehet, hogy a prospektusban azt ajánlották, de lehetetlenség lett volna begyömöszölnöm az összes cuccomat egy olyanba... ha viszont mégis, akkor sohasem bírnám cipelni.) Nem fér a fejembe, hogy tudták ezek besuvasztani az összes szükséges holmijukat egy utazótáskába.

Miranda, Jessica és én lemaradunk. Hagyjuk már, ki tud sietni ebben az átkozott kánikulában? Jessicának is két rózsaszín bőrröndje van, mint nekem, de az övéen hatalmas strasszokkal vagy gyémántokkal kirakva ott díszeleg oldalt, hogy „JESSICA”. Mirandának csak egy fájdalmasan uncsi fekete bőrröndje van. Szegény lány úgy izzad, hogy félhold alakú foltok jelentek meg a melle alatt.

– Szerintem én meghalok – ráncigál elő egy kézi ventilátort a bőrröndjéből, hogy a nyakába akassza. – Hol vannak a barakkok?

Sajnálnom kéne őt, csakhogy nekem is ugyanolyan félhold alakú foltjaim vannak, de kézi ventilátorom az nincs.

Az embernek a napszemüvegétől kezdve
a bőrdíjéig mindennek tükröznie kell
az egyedi stílusát és személyiségét.

A dizájnernapszemüvegem nyújtotta védelemben, hátzissákkal a hátamon, és mindkét kezemmel egy-egy bőrdíjöt húzva lassan végigsétálok az úton. Irodák és piszkosfehér épületek előtt haladunk el, amik cementből készültek. Fájdalmasan a tudatában vagyok annak, hogy sok izraeli katona kuncogva mutogat ránk.

„Ja, bámuljátok csak az amerikai lányokat, ahogy szenvednek a cuccaikkal” – szólnék be nekik legszívesebben, de nem teszem. Biztos tökre világítunk itt az Abercrombie szettünkben meg a kicicómázott bőrdíjjeinkkel. Nem hibáztatom őket, amiért röhögnek. Abszolút nem vagyok elememben.

Azért imádkozom magamban, hogy Avi a segítségemre siessen, és elvigye a barakkba a csomagjaimat.

Izzadság csorog a homlokomról. Hol a pasim? És amúgy is, mekkora ez a katonai bázis?

– Gyertek, lányok! – sürget minket Ronit jóval előrébb járva az úton.

Jess széles kamu vigyort ölt magára, aztán visszainteget a vezetőnknek.

– Jövünk! – utánozza Ronit derűs hangját. Mi ketten tudjuk, hogy gúnyolódik, de kétlem, hogy bárki más is tudná. – Van itt komornyik? – törli le az orra alatt gyöngyöző verejtéket. – Remélem, van a szobákban légkondi. Pont most gyantáztattam le a bajszomat, így nincs, amin az izzadság megtapadna.

– Fúj, ez túl sok infó – válaszolom neki.

– De ez az igazság, Amy! Miranda, van egy másik kézi ventilátorod?

Miranda megrázza a fejét, én pedig vetek egy pillantást jobbra és balra, hogy látom-e valahol a barátomat.

– Avinak valahol itt kell lennie, ugye?

Jess felsóhajt. Hiányzik neki Tarik, a pasija. Palesztin a srác, aki ugyan nincs oda azért, hogy Jess egy izraeli katonai bázison tölti a nyár egy részét, megérti a vallás iránti elkötelezettségét, mert a sajátjával ugyanígy van ő is.

Jessica zsidó, Tarik pedig muszlim. Az ember azt hinné, hogy úgy kerülnek egymást, mint én a politikai vitákat, de a megismerkedésük óta mégis elhatározták, hogy ügyet sem vetnek a kapcsolatuk nyilvánvaló akadályaira. Akkor meg ki vagyok én, hogy felhozzam a témát? Nagyon is rajongok a rózsaszín buborékban élésért.

Vajon mikor lesz vége ennek a cókémkvonzolási gyötremnek? A bőröndjeim felverik a port a murvás úton. Most már nemcsak izzadt vagyok, hanem koszos is. Erősebben húzom őket. A gondolataim egy forró zuhany, a papajás tusfürdőm, meg egy jó kis délutáni szieszta körül forognak a pihepuha ágyban.

Hirtelen csattanást hallok. Látom, ahogy a gyönyörű élénk rózsaszín dizájner bőröndöm egyik kereke elgurul, és pattogva egy árokban köt ki. Eláll a lélegzetem a szörnyülködéstől.

Böki a csőrömet, hogy egyenes arányosság van
a rossz minőség és a csillogás között.

Legalábbis a bőröndök terén.

— Hű, ez szívás – szólal meg lassan Jess.

– Amy, ez a tiéd volt? – érdeklődik Miranda az ominózus kerékre mutatva.

– Aha.

Tehát most már egy defektes bőröndöm is van, és még mindig nem értünk oda a barakkba.

Büszkeségemet félretéve elindulok a hülye letört kerék felé. Szemügyre veszem az árok alján, ahol megállt. Rózsaszín ujjatlan top van rajtam fehér farmersorttal. Tudom, hogy ha megcsúszom lefelé ment, akkor tiszta kosz leszek. Ja, és ne hibáztass, amiért fehér rövidnadrág van rajtam! A Sababa prospektusban nem igazán szerepelt, hogy le kell majd másznom egy árokba egy hülye kerékért.

Teszek egy lépést lefelé. Kicsit megcsúszik a lábam, de aztán megáll. Talán el kéne árulnom neked, hogy egy nagyon cuki rózsaszín papucs van rajtam, amit nem pont terepre találtak ki, viszont tökéletesen passzol a felsőmhöz. Nem fogom elővenni a sportcipőt, amit magammal hoztam erre az útra, mert az egyik bőröndöm alján van.

Teszek még egy lépést. Megingok, mert kicsit oldalazva haladok.

– Óvatosan! – figyelmeztet Miranda.

Mielőtt újabb lépést tehetnék, odasétál hozzánk egy egyenruhás fiú.

– *Mákárá?* – kérdezi. Rövid haja van, és gyönyörű kreol bőre, amin nyoma sincs pattanásnak.

– Anglit, *bvakasha* – válaszolom neki. Apa tanított meg erre a mondatra, ami azt jelenti, hogy „angolul, légy szíves”.

– Kell segítség?

Vaskos izraeli akcentusa van, és széles izraeli mosolya (a hátán lévő hatalmas izraeli gépfegyverről nem is beszélve).

– Szörnyen – ismerem be a kerekre mutatva.

Úgy mászik le az árokparton, mintha mindennap ezt csinálná, és felkapja a kereket. Felfelé jövet pedig a könyökömnél fogva visszasegít a murvás útra. Végül megpróbálja visszarakni a kereket.

– Ez a bőrönd egy rakás *szhar* – juttatja a tudomásomra. – Nem lehet megcsinálni – nyújtja felém a műanyag kereket. Kis híján elnevetem magamat a „*szhar*” szón, mert nagyon vicces izraeli akcentussal káromkodni. De izzadt vagyok és nyomorult, így nem bírnék most röhögni.

– Hát azért köszi, hogy megpróbáltad – gyömöszölöm be a kereket a bőröndöm elülső zsebébe.

– Aha, köszi – szólal meg Miranda.

– Nimrod vagyok – nyújt kezet a srác.

– Ne, most komolyan... mi a neved? – kérdezem.

– Nimrod.

Ugye nem azt mondta, hogy *Nimrod*? Izraeli akcentussal *Nimrod* hangzik.

– *Nimrod*? – húzom fel a napszemüveget a fejem tetejére, hogy gyanakodva végigmérjem.

– Nimrod. Gondolom, Amerikában nem valami népszerű név, igen?

Jessica igyekszik visszatartani a nevetést. Miranda csak értetlen arcot vág. Akadnak olyan izraeli nevek, amik nem jönnek ki valami jól más nyelven. Avi barátait úgy hívják, hogy Doo-doo, Moron és O’dead, ami kakit, idiótát és hullát jelent. Az uncsim nevét pedig O’snotnak, vagyis fikának kell ejteni, ami miatt Takonypócnak szoktam hívni.

– Én Amy vagyok. Ők pedig Jessica és Miranda – mutatok rá a két lányra.

– A ti csoportotok a *bittan*ban van, a domb túloldalán. Majd én segíték – veszi a karjába Nimrod az egész bőrröndömet.

– Köszí.

Megjegyzem magamban, hogy az élénk rózsaszín bőrröndöm elég furcsán fest Nimrod kezében, és még mindig gőzöm sincs róla, mi az a bittan. Mögötte húzom a kisebbik bőrröndömet. Menet közben a többi katona beszólogat héberül Nimrodnak, aki nevetve vonogattja a vállát a dombra felfelé menet.

Cseppnyi verejték sincs rajta ebben a hőségben, ami nem normális. Körülnézve látom, hogy az errefelé lógó izraeli katonák közül egyik sem izzad. Lehet, hogy az izraeliek verejtekmirigyek nélkül születnek?

– Honnan jöttetek, lányok? – érdeklődik Nimrod.

– Chicagóból – válaszolom.

– Még sohasem jártam ott, de van egy srác a szakaszomban, akinek ott lakik a barátnője.

Lehet, hogy Nimrod ismeri Avit? Annyira menő és laza lenne, ha az első fazon, akivel találkozom a bázison, rögtön tudná, hol van Avi!

– Avi Gefennek hívják? Mert tudom, hogy ő idén nyáron néhány hétig itt van ezen a bázison...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Te vagy Gefen barátnője? – áll meg Nimrod kiguvadt szemekkel.

– Aha – felelem széles vigyorral, amit nem bírok visszatartani. Mintha megrándulna a szája széle, de nem vagyok biztos benne.

– Gefen tudja, hogy itt vagy?

– Nem – válaszolom szégyellősen. – Ez olyan meglepi.

– Ó, *biztosan* meg fog lepődni!

Mindannyian követjük Nimrodot oda, amit én a barakknak (vagyis bittannak) gondolok. Most már látom az épületeket: piszkos-fehér cementházak, hasonlóan az összes többihez itt a bázison. Ezek viszont egyszintesek, és minden oldalukon csak két-két kis ablak van.

– Amy! Jessica! Miranda!

Összerezzenek Ronit hangjától. Mind a négyen odaérünk az igen bosszús vezetőnkhez. Egy olyan pasas mellett áll, aki úgy néz ki, mint egy orosz bokszoló, akit egyszer egy régi Rocky-filmben láttam... vagy mint egy ketrecharcos. Több mint száznyolcvan centi magas, szőke és kék szemű. Karba font kézzel áll, amitől kidagadnak hatalmas izmai. Avi is nagyon izmos, de ez a pasi biztos kisebb autókat szokott emelgetni, hogy ilyen kigyúrt legyen a karja.

– Ne haragudj, amiért lemaradtunk! Tönkrement az egyik bőröndöm – mutatok a csomagomra Nimrod karjában.

Nimrod leteszi a bőröndömet, aztán tiszteleg a nagydarab szőke bokszolónak.

– Lányok, ő itt Ben-Shimon őrmester – mutatja be nekünk Ronit az izompacsirtát. – Ő lesz a szakaszparancsnokotok.

– Jaj, szuper! Szólíthatunk simán Ben őrmesternek? – kérdezem.

– Nem, és nem is tegezhetek – válaszolja szigorúan. – A szakaszotok többi tagja már ebédel.

Remek, mindenki lelépett nélkülünk.